

Εἶπεν ὁ Κύριος· «Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ.

Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ἄδη ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ.

Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν.

Εἶπε δέ· ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.

Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωυσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῆ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· εἰ Μωυσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται.»

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Εἶπεν ὁ Κύριος· «Κάποτε ὑπῆρχε ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πορφύραν καὶ λινὰ ἐνδύματα καὶ ἐζοῦσε καθημερινῶς μέσα σὲ μεγάλην πολυτέλειαν. Κοντὰ εἰς τὴν πύλην τοῦ ἦτο ξαπλωμένος ἓνας πτωχός, ὀνομαζόμενος Λάζαρος, γεμᾶτος πληγές, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἀκόμη καὶ τὰ σκυλιὰ συνήθιζαν νὰ ἔρχωνται καὶ νὰ γλύφουν τὶς πληγές του. Συνέβη δὲ νὰ πεθάνῃ ὁ πτωχὸς καὶ νὰ φερθῆ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Εἰς τὸν ἄδη, ὅπου ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ βλέπει ἀπὸ μακρὰ τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του. Καὶ ἐφώνησε καὶ εἶπε, «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον νὰ βουτήξῃ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου σου σὲ νερὸ καὶ νὰ δροσίσῃ τὴν γλῶσσα μου, διότι ὑποφέρω μέσα σ' αὐτὴν τὴν φλόγα». Ἄλλ' ὁ Ἀβραάμ εἶπε, «Παιδί μου, θυμίσου ὅτι σὺ ἀπήλαυσες τὰ ἀγαθὰ σου εἰς τὴν ζωὴν σου ὅπως καὶ ὁ Λάζαρος τὰ κακά· τώρα ὅμως αὐτὸς ἐδῶ παρηγορεῖται καὶ σὺ ὑποφέρεις. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μεταξύ μας ἓνα μεγάλο χάσμα ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ περάσουν ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ διαβοῦν ἀπ' ἐδῶ σ' ἐσᾶς, οὔτε καὶ ἀπ' ἐκεῖ σ' ἐμᾶς».

Τότε εἶπε, «Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, πατέρα, νὰ τὸν στείλῃς στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, διότι ἔχω πέντε ἀδελφούς, νὰ τοὺς νοουθήσῃ, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν

τόπον αὐτὸν τῶν βασάνων».

Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἄβραάμ, «Ἔχουν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφήτας, ἃς τοὺς ἀκούσουν». Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ὅχι, πάτερ Ἄβραάμ, ἀλλ' ἐὰν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς πάη σ' αὐτούς, θὰ μετανοήσουν». Ἄλλ' ὁ Ἄβραάμ τοῦ ἀπήντησε, «Ἐὰν δὲν ἀκοῦνε τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφήτας, δὲν θὰ πειθοῦν καὶ ἂν ἀκόμη ἀναστηθῆ κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς».